

det gør man ikke overfor en Mand, medmindre man har den mest ubetingede Tillid til hans Hæderlighed, og selv om man har det, betænker man sig nu alligevel af Forsigtighedshensyn, thi det drejer sig jo dog om en lille Million Kroner, og hvis der skulde være sket noget med denne Check, saa at den med Villie eller ved en Fejl ikke var bleven anvendt til sit Formaal, Indfrielse af Vekslerne, maatte den paagældende Mand, Geheimeetatsraad Larsen, personlig have erstattet hele Beløbet, saa vist som der var en almindelig normal Forretningssag, han kunde have anvendt, men af Hensyn til Alberti ikke anvendte, kun for at imødekomme Alberti. Et højtæret Medlem af denne høje Ret, som ikke fungerer for Tiden, har da ogsaa i Landstinget udtalt om denne Mand — ved Finanslovens første Behandling i Aar —, at han er kendt af en stor Mængde Menneſker, og der er kun en ganske enstemmig Dom om ham, og det er, at han er en aaben, ærlig og retlinet Karakter, en Mand, som ikke kender til Svig, den ærligste Mand, man kan finde. Personlig underskriver jeg min højtærede Kollegas Ord.“

„Og længere nede siger jeg endelig:

„Men Sandheden er den, at der ikke var vakt nogen Mistanke hos Geheimeetatsraad Larsen. Han kan i dette Tilfælde bevise det ved Handling“.

Jeg behøver vist ikke at citere mere for at bevise, at mine Ord i Rigsretten fuldstændig falde i Traad med min senere Handling som Minister.

Men jeg kunde nærmest have tænkt mig Kritik — for Kritik kunde jeg selvfølgelig vente — paa et ganske andet Omraade. Jeg kunde have ventet, at det ærede Medlem kunde have sagt: Ja, men han — d. v. s. jeg — havde jo udtalt sin Mening i Forvejen, og da blev den udtalt saa tydeligt, at ingen kunde være i Tvivl om den. Men det tror jeg ikke kunde udelukke mig fra at bedømme Sagen uhildet, thi det maa erindres, at da jeg udtalte den Mening, var det ikke i min Interesse eller i mine Klienters Interesse, at jeg tog mit Standpunkt, men jeg tog det udelukkende, fordi jeg følte mig personlig overbevist om Rigtigheden og Sandheden af, hvad jeg sagde i Rigsretten.

Saa kunde jeg jo have sluttet denne Sag noget hurtigere — som bekendt blev den først sluttet af mig en Gang i Begyndelsen af September, medens jeg tiltraadte den 5. Juli. Men Sagen er den, at min Forgænger, efter at Kriminalrettens For-

hør vare sluttede, havde ladet foretage en yderligere Undersøgelse eller søgt Vejledning, inden han vilde træffe sin Bestemmelse, idet han havde bedt nogle Revisorer om at gaa Regnskaberne igennem en Gang til og se, om de kunde finde noget, der kunde afkræfte de Beviser, der fandtes i Forhørene. Nu vilde jeg ikke lade det faa Udseende af, at jeg ikke vilde gøre alt, hvad der kunde gøres i den Sag, og derfor lod jeg den paabegyndte Undersøgelse fortsætte, men jeg vil ærligt være ved, at jeg ikke vilde have paabegyndt den. Men der er ogsaa den Forskel mellem mine ærede Forgænger og mig, at jeg har lige fra den 8. September 1908 og til jeg tiltraadte min Gerning som Minister saa at sige daglig beskæftiget mig med disse Forhold og disse Tal. Jeg har hørt dem og haft dem i Hovedet i alle Egenskaber, paa Kryds og paa Tværs, ogsaa paa offentlige Møder paa Sjælland, saa jeg vilde ikke have søgt Bistand andetsteds; jeg var saa klar over disse Forhold, som man overhovedet kan blive.

Det ærede Medlem brugte den Udtalelse, at det, at jeg altsaa havde sluttet Sagen, betød efter hans Opfattelse en Krænkelſe af den almindelige Retsbevidsthed her i Landet. Nej, hvis jeg havde handlet anderledes, end jeg har gjort, saa kunde man have sagt disse Ord, og hvad værre er, man kunde have sagt dem med fuld Føje. Saa vilde for det første mine Ord i Rigsretten ikke have rimet med min efterfølgende Handling, men endvidere vilde alle, der til Bunds kendte disse Forhør — det er ikke mange, for de ere ikke lette at sætte sig ind i —, have fordømt en saadan Handling og fundet den ganske uberettiget. Man maa vel erindre, at enhver Aktionsmyndighed her i Landet har en dobbelt Pligt. Den har den Pligt ikke at gaa hen og rejse Aktion altid, men kun, hvor den mener, der er Grund dertil; den har den Pligt at beskytte Borgerne og befri dem for en overflødig Kriminalaktion.

De Bemærkninger, jeg har tilbage, ville være af mere spredt Karakter, henvendte til de ærede Medlemmer, der have forespurgt om noget vedrørende mit Budget eller om Forhold, der faldt ind under Justitsministeriet.

Der blev fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) rettet en Anke mod mig, fordi jeg ikke var gaaet med til, at Patienterne paa tredie Pleje paa Sindssygeanstalterne fik en Kop Formiddagskaffe. Ja, det ser